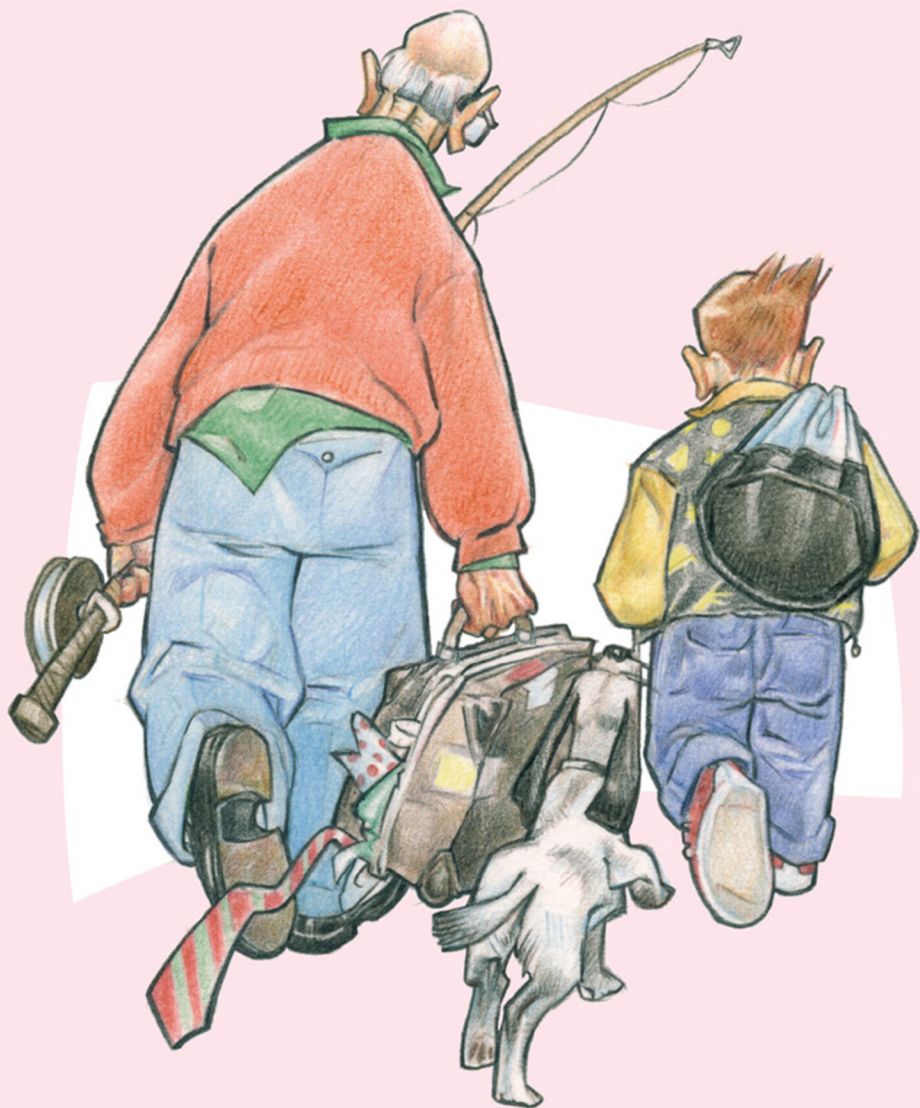

EL MICALET GALACTIC

Me'n vaig de casa!

Pasqual Alapont

Dibuixos de Francesc Santana

L'àlbum de fotos

–Bé, podem eixir, sí o no?

–No.

–T'ho preguntaré per última vegada. Ens deixes eixir?

–No!

–Molt bé. Ja no t'ho preguntaré més. És l'última oportunitat, que quede molt clar. Podem eixir al carrer?

–No!!!

Com que no parava de ploure, el meu pare no ens va permetre d'eixir a xafar els tolls que havia deixat la pluja.

–Us refredaríeu –va sentenciar.

L'avi Frederic i jo ens vam mirar de fit a fit. Feia una setmana que romaníem a casa per culpa d'aquell temporal de llevant i n'estàvem ja ben farts.

–Ens avorrim! –li vaig suplicar jo.

–Mira –va afegir l'avi–, ens estem pansint de tanta humitat que hi ha en aquesta casa. I Jordi també ho necessita.

Jordi és el nostre gos. No és cap gos de raça, però això, a ell, tant se li'n dóna. Les seues aficions preferides són menjar, a tothora, i dormir en la butaca preferida del meu pare. Davant d'un perill, Jordi pot ser terrible amb els lladrucs i els mossos, però si la cosa es complica un poc, riute'n, de les daines: és capaç, en situacions desesperades, de batre qualsevol rècord de velocitat. La idea del nom va ser cosa del pare, que, com que és un escriptor de llibres plens de lletres xicotetes, té molta imaginació.

–A fora encara n'hi ha més, d'humitat –continua remugant el pare–. I, a més, ací dins també podeu jugar.

–No, no podem –vaig dir jo.

–Sí, sí que podeu.

–No hi ha tolls d'aigua ací dins, sabut! –va replicar Frederic.

–Però hi deu haver altres coses que podeu fer, no? Eh? Pregunte: hi ha altres jocs, no? Sí o no? N'hi ha? Podeu jugar alguna volta a coses civilitzades que no impliquen obligatòriament una catàstrofe? Eh? Sí o no?

–És possible –va dubtar l'avi.

I aleshores el meu pare va dir «bah!, sempre igual», i es va tancar en el despatx per continuar fent no sé quina cosa amb els seus llibres de lletres xicotetes. Després va venir Roser, ma tia, que es va sorprendre molt de veure'ns arrepatats damunt del sofà i sospirant.

–Què us passa?

–Ai! Res, no res. No és cert, Manel? –em va preguntar l'avi.

–Sí... Ai! Ací no passa mai res.

–I per què feu aquesta cara de pomes agres, si es pot saber?

I Frederic, el meu avi, va dir que naturalment que es podia saber, que Jaume, el seu fill, que és el meu pare, ens havia castigat injustament, que ens privava del sol, que ens faltaven vitamines i que així no es podia viure, caram!

—Però si avui no fa sol, Frederic —el va tallar ma tia.

—Tu també, Roser, traïdora! —vaig dir jo recordant les frases que un romà deia al seu amic en una pel·lícula, i que després no va resultar tan amic.

—Vinga, vinga, no sigueu plepes. Si em prometeu de no romancejar més, us deixaré una cosa que us agradarà molt.

L'avi li va replicar que qui era el romancer, per favor, que ell no romancejava mai, que no més havia dit la veritat, que si naps que si cols, i que...

—Has acabat ja, Frederic? —el va interrompre finalment ma tia.

—No, no he acabat.

I va continuar dient que si naps que si cols, que si no li feien cas, valia més anar-se'n de casa, i que quina cosa era aquella que ens agradaria tant, que no estava massa segur que ens agradara, que ja veuríem quina bajanada ens deixaria...

—Per favor! Calla ja, romancer! —el vaig parar jo, que volia saber quina cosa ens volia ensenyar ma tia. Aleshores, Roser, mentre l'avi continuava

remugant, va traure d'un calaix una mena de carpeta molt bonica, amb les tapes blaves i unes cintes blanques enllaçades: l'àlbum de fotos familiar.

–Què vols que fem d'això?

–Com que què vull que en feu?

–Sí, a què es pot jugar amb un àlbum de fotos? Podem retallar-les?

–De cap manera, Manel. Les fotos són per a mirar-les i recordar com érem abans nosaltres i els nostres amics, i com hem canviat..., i com han canviat les coses, i...

–I que si naps que si cols: un avorriment, Manel.

–No digues això, Frederic. Mirar fotos pot ser una cosa molt divertida.

–Vols dir –li vaig preguntar jo– que t'ho passes bé, Roser, mirant la cara de fava que feies l'any passat?

–Què insinues, que jo feia cara de fava?

–No sigues injust, Manel. Roser no feia cara de fava, l'any passat. Jo diria que, per ser exactes, l'any passat Roser feia cara de bleda.

–Què pretens dir, que jo feia cara de bleda?

–De fava –vaig matisar jo.

–No, no, de bleda –va insistir l'avi.

–Jo no feia cap cara de bleada.

–Això ja ho havia dit jo: feies cara de fava.

–Jo! Cara de fava, jo!

–No, no, de bleada.

–Prou! Si no voleu mirar les fotos, per mi podeu anar-vos-en a...

–Al carrer, Roser? –li vaig suplicar.

–A la porra, Manel, em pense –va intuir Frederic.

–Exactament: a la porra! I quedeu-vos-hi. I a més, senyors, jo no tinc cara de bleada ni de fava.

I ma tia se'n va anar a poc a poc, ben digna, cap a la seua habitació. Això sí, abans de ventar una portada, encara va tenir temps d'escoltar el que li va cridar l'avi.

–De carxofeta, potser?

No n'hi havia per a tant, en realitat. L'any passat Roser es va enamorar (ho fa cada any) d'un tòtil que es deia Hug: un atleta. No vull dir que cada any Roser s'enamore d'un tòtil, ni d'un atleta, ni d'un atleta tòtil que es diga Hug, sinó que cada any Roser s'enamora. I el de l'any passat era un tòtil. I, a més, va resultar que era un atleta i que, damunt, es deia Hug. Tot això va provocar que Roser fera cara de fava l'any passat,

o de bleda, o de carxofeta, de tan pagada com estava amb el seu tòtil. Amb tot, Frederic i jo vam decidir de comprovar en l'àlbum de fotos quina cara d'hortalissa feia Roser l'any passat.

En obrir l'àlbum, vam veure la foto d'un xiquet de cabells negres, molt prim, amb els ossos ben marcats, que feia l'efecte d'estar plorant. La instantània el recollia en el moment d'amollar una puntada de peu a una cartera.

—Qui és aquest gànguil, Frederic?

L'avi va esclafir a riure.

—No deu ser...?

—Pff! És. És.

Caram! No l'hauria reconegut mai, el meu pare. Ara mateix, té una panxa (ell en diu «la meua panxeta») que s'assembla terriblement a un barril de vi. Alguna volta hem tingut problemes amb la seua panxeta. Sense anar molt lluny, la setmana passada ens vam barallar en uns grans magatzems per culpa d'uns pantalons.

—Què vol dir, que no en tenen de la meua talla? —va preguntar el meu pare a un dependent.

—Que, lamentablement, les nostres talles acaben en el número 52, i vosté deu gastar, pel cap baix, la 60..., o la 62..., o la 64...

—O la 328! Què pretén insinuar? —va demanar un poc nerviós el pare.

—Que jo, pel seu bé, li aconselle un règim a base d'encisam i carn torrada.

—Vol dir que el meu pare és gros, cara de moniato!

—Tu no t'hi fiques, Manel —va replicar ma mare.

I s'hi va ficar ella, i Roser, i l'avi, i després una altra vegada el meu pare i, per acabar, el guàrdia de seguretat, que ens va fer fora de l'edifici a tots, inclòs el dependent. I, en fi, les aventures de la meua família als grans magatzems són un episodi que m'agradaria esborrar de la memòria. Confie que no me'n quede cap trauma.

Per això, jo no hauria imaginat mai que el fartaner del pare haguera estat de menut un panxabuit.

—Però si sembla un indigent.

—És que —el va disculpar l'avi—, de menut, el teu pare no menjava gens; era un llepafils. Havíem d'anar sempre amb la cullera i el plat al seu darrere. I era un bon corredor, no penses. A l'hora de dinar, semblava un coet.

Qui ho diria! Ara, al pare li agrada qualsevol classe de menjar. Fins i tot, un dia es va engolir el plat de Jordi, el nostre gos, perquè creia que es tractava del seu puré, i quan li vam dir que s'havia equivocat, encara en volia repetir, d'aquell menjar. Sort que Jordi es va poder cruspir el plat del pare, perquè la confusió no li havia fet gens de gràcia.

Fet i fet, la foto era molt educativa. Revelava un seguit de detalls sobre el pare que mai no hauria imaginat. Per exemple: no sempre havia estat calb com una bola de billar, i, més important encara, havia estat capaç, de menut, de pegar una puntada de peu en una cartera. Així, resultava que el meu pare era, al capdavall, un ésser humà.

—Però si ell diu que li agradava un grapat anar a escola.

—Bé, Manel —em va confessar l'avi—, això és un mite.

I després em va contar que això del mite serveix per a explicar una pila de coses que són difícils de creure.

—Vols dir que és com inventar excuses quan un no vol fer els deures?

–Més o menys.

–Ah! Ja ho entenc.

I vaig decidir que, a partir d'aquell dia, els meus exercicis de matemàtiques estarien molt mitificats.

Vam mirar encara més fotos del pare. Com més recents eren més voluminosa era la seua panxeta i més esclarissat tenia el cabell.

–Quina pena d'evolució –es va lamentar l'avi.

–Sí, millor serà que girem el full.

–Mira! Aquesta foto sí que és total.

–Deixa'm veure-la. Però si és Jordi! Eh, Jordi, desperta!

La foto representava el nostre gos mentre xuclava un gelat de vainilla. I és estrany això, perquè Jordi els prefereix de maduixa. De tota manera, el gelat devia ser bo, ja que el gos feia cara d'estar-ne molt content. En sentir el seu nom, Jordi, que dormia tranquil·lament damunt del sofà on té prohibit dormir, va obrir els ulls, va badallar un parell de vegades com si volguera desencanaixar-se la mandíbula i es va acostar a nosaltres.

El gos va mirar la foto despectivament, la va olorar, va passar-hi la llengua i hi deixà unes

quantas baves. Després va fer una mena d'ester-nut i va grunyir per donar-nos a entendre, supo-se, que s'estimava més una altra mena de gelats (és un sibarita, el Jordi). En acabat, se'n va anar de nou cap al sofà on té prohibit acostar-se i s'hi va deixar caure amb un sospir.

–Sembla que no li ha agradat la fotografia –va comentar Frederic.

–Si s'haguera tractat d'un gelat de veres, no hauria romancejat tant.

–En fi, vegem més fotos.

I, en fi, en vam veure més. Tot un estol de fotos va desfilar per davant dels nostres ulls: la de l'avi amb els Dimonis del Truc, un equip de futbol que va fundar l'any passat amb els seus amics; mon pare i el seu editor en el moment que aquest li feia un regal; la de la cara de sorpresa del meu pare en veure que el regal era un quadre horrible de floretes que havia pintat el seu editor; Jordi menjant-se un gelat, aquesta vegada de xocolata; Roser enfurismada: borrosa; els meus pares agafats de la mà, sota un arbre, al capvespre, etc., etc.; jo, de bolquers, escopint les farinetes a l'avi; l'avi escopint-me un plat de sopa a mi; Roser prenent el sol-1;

Roser mística; l'avi Frederic, Jordi i jo bruts de xocolate; Roser prenent el sol-2; tota la família en un dinar de Nadal; una foto dels amics de l'escola; l'avi quan era pirata en un vaixell de pesca; Roser prenent el sol-3; l'escola, uix!; l'avi fent el bajoca; els meus pares i jo, en perfecta harmonia; Jordi panxa enlaire: moguda; el meu pare en banyador: impresentable; Roser prenent el sol-4; l'avi i jo tractant d'envolar un catxerulo; Roser torrada...

–Ep! Espera un moment. Aquesta sí que és bona! –va cridar Frederic esclafint a riure.

–A veure. Deixa-me-la. Pruffff!!! És total!

–És increïble!

–Per a partir-se de riure.

–Total! Total!

–Ai! Aaaiii...! I qui deuen ser?

–Com que qui deuen ser? No t'hi has fixat bé. Mira la de les trenetes..., observa el nas..., i els ulls..., i la piga de la galta..., ací...

–Però..., però si és la mare.

–Tota d'una peça.

–Pruff! Total! Total! Eh, aleshores..., el borreguet que hi ha al seu costat deu ser...

–És. És.

Era la foto d'un Betlem vivent antic. Representava el moment en què els pastorets ofereixen els seus regals a Jesús. I en primer pla, de protagonista, hi havia ma mare, que feia de pastoreta, amb un vestit de pells, unes sabatilles de cuir i un pal llarg que li servia de bastó. Al seu costat, de quatre grapes, coberta per una pell i maquillada com un corderet, hi havia una xiqueta, sorpresa per la càmera en el moment de dir beee, beee, que s'assemblava terriblement a ma tia Roser.

Alertada de segur pels nostres crits i rialles, ma mare féu acte de presència.

—Què passa? Què és tot aquest aldarull? Per què no jugueu a fora?

—És que, com que plovia —va explicar l'avi—, Jaume i Roser ens han dit... Amaga la foto, Manel! Doncs, això, que queia molta aigua..., del cel, ja saps, i... tapa la foto, Manel... És a dir, que al cel hi havia núvols, cinc o sis, plens d'aigua, comprens...?

—No, no t'entenc gens ni miqueta. I tu, Manel, què és aquesta foto que amagues?

No vaig tenir més remei que lliurar-li la foto. L'avi i jo ens vam mirar fit a fit, amb una mirada que volia dir clarament: tempesta a la vista! Ens

imaginàvem que, a ma mare, la foto no li faria gens de gràcia, i que ens explicaria quatre coses sobre el respecte, l'educació, la generositat i coses per estil, però, lluny d'això, ma mare, que té un sentit de l'humor fantàstic, va riure a manta. Després ens va dir que la foto era d'ella i de Roser (això nosaltres, prou que ho sabíem, però ho vam dissimular perquè no s'enfadara), que els l'havia feta el seu pare fa molts anys, per Nadal, i que Roser feia una cara de borreguet molt realista.

En acabat, com que ja no plovia, ma mare ens va permetre d'eixir a trepitjar els tolls que havia deixat la pluja. No va fer falta que ens ho diguera dues vegades. Teníem tanta pressa que ens vam deixar les fotos escampades pel terra. Encara que tant se valia perquè, com deia l'avi, així ja les tindríem preparades per a ensenyar-les aquella nit a Roser.

En tornar a casa, xops d'aigua i mig refredats, vam adonar-nos que la foto del Betlem havia desaparegut. Segurament, ma mare tenia por que Frederic i jo l'ensenyàrem a Roser, i que ella, recordant la seua infantesa, es posara sentimental. Això era, precisament, el que l'avi i jo hauríem volgut fer: mostrar-li la foto, però no crec que

Roser es posara sentimental; si de cas, ens hauria pegat alguna garrotada ben sentimental.

De tota manera, aquella nit ens ho vam passar molt bé. Hi havia xulles de corder per a sopar i no vam parar en cap moment de mirar Roser i de fer beee, beee.

